Alexandru Mărchidan

EXIL ÎN INIMĂ

PITEŞTI - 2012

Alexandru Mărchidan

•

EXIL ÎN INIMĂ

CONSILIUL JUDEȚEAN ARGEŞ

CENTRUL JUDEȚEAN PENTRU CONSERVAREA ŞI PROMOVAREA CULTURII TRADIȚIONALE ARGEŞ

Tehnoredactare: *Cosmin Bloju*
Coperta: *Lavinia Elena Oancea*
Fotografii copertă: *Sorin Dănuț Radu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MĂRCHIDAN, ALEXANDRU
Exil în inimă / Alexandru Mărchidan. - Piteşti: Alean; Geamăna: Tiparg, 2012
ISBN 978-606-92431-6-9;
ISBN 978-973-735-620-8

821.135.1-1

Editura „ALEAN" a C.J.C.P.C.T. Argeş
Str. Armand Călinescu, nr. 14 – Piteşti, 110047
Tel.fax: 0248/219080
e-mail: creatieag@adslexpress.ro
www.cultura-traditionala-arges.ro

Tipărit la **S.C. TIPARG S.A.**
DN 65B Varianta Autostradă - Slatina
Tel.: 0248/615416; 0248/615417
Tel./fax: 0248/221348
E-mail: office@tiparg.ro; www.tiparg.ro

Alexandru Mărchidan

EXIL ÎN INIMĂ

Piteşti, 2012

Soției mele

Pe malul stâng

se luminează de ziuă
undeva în copilărie.
toți aşa cum îi ştiu se spală în grabă pe față
cu crucea pe buze
îşi lasă somnul tolănit pe pernă
să țină cald locul unde viața se mărită
de mai multe ori pe noapte cu un vis
apoi fiecare o ia pe drumul său
ca în povestea cu feciorii de-mpărat
când ajunşi la marginea pădurii
trebuie să-şi fure singuri
norocul.
şi când seara ne întâlnim
singurătățile noastre se-mbată
se sărută pe gură cu vinul
ce-ar mai fi şi drumul ăsta de-o zi întreagă
dacă stăpânul vieții nu ne-ar îmbăta puțin pe fiecare
dacă nu ne-ar face să uităm de gândul
că mai multe ceasuri la un loc nu fac o eternitate?
dar noi ştim
ne facem însă că nu
că la capăt nu aşteaptă lupii
şi ne trezim devreme
scoatem mâinile din somn
ne aducem frunțile aproape
până când se sperie moartea
şi se-mbată…

Călătorie pe nervura unei frunze

soarele-a apus fără nici un motiv
la fel şi casa mea ce se află pe-o colină
cam cât coapsa unei femei ciclop
şi pereții dinăuntrul casei şi covoarele
mesele
şarpele
fiecare cu soarele lor fără nici un motiv
lumea cu tavan cu tot
lucrurile şi-au întors spre mine fața lor comică
nopțile – fața lor albă
înțelepții – nțelepciunea lor prostească
şi aşa ca-ntr-o paparudă arhaică
toți de mână ne învârtim
în jurul propriei aripi
în interiorul ideii de cer
ca-ntr-o cădere nebună de stele
batem apăsat
repetat
cu talpa visătoare
pe zalele unui lanț nevăzut.

Perpendicular

dacă moartea ar avea mâini şi picioare
şi-ar veni la ore fixe acasă
să-ți toarne apă în vinul din cupă
dacă s-ar da huța în leagănul ruginit din fața blocului
şi ar scrie poezie după miezul nopții
(despre moarte bine'nțeles)
dac-ar juca şah fără să folosească regine şi regi contrafăcuți
dacă şi-ar plăti toate impozitele la stat
şi-ar citi critica rațiunii pure
sau 20.000 de mări cât o leghe
dacă ar fi student şi-ar primi o bursă
care nu i-ar ajunge nici de chirie
dacă şi-ar lăsa cv-ul complet
ar fi mai cultă şi-ar asculta Vivaldi
sau căderea mea peste marginea uşii
dacă ar şti cum miroase pielea caldă
a femeii care te ține-n brațe aşa de strâns
că nu mai înțelegi cine eşti mai mult: tu sau ea
dac-ar şti ce frică ți se face noaptea
după ce citeşti singur (ca-ntr-o chilie de munte)
poveştile sfinților despre demonizare
dacă moartea asta incultă (am mai spus-o)
prea deşteaptă necioplită diplomată şi cum mai vreți voi
dacă moartea asta ar şti ce înseamnă
să plângi de floare de soare de lună de apă
de nimeni care te îngroapă de viu
dacă făcea castele din zăpadă când era copil
şi-i înghețau degetele de la picioare
aşteptând un prieten uituc
dacă ar respecta codul bunelor maniere

şi n-ar mai veni nechemată
iar atunci când cineva ar chema-o
şi-ar da seama că de fapt nu pe ea o cheamă
dacă s-ar însura ori mărita şi ea
ca să ne lase-n pace pe noi cei care-i devenim
miri şi mirese cu forța
dacă se ducea la şcoală şi trecea la toate materiile
mai puțin la chimie şi sport
(unde deține toate recordurile)
dacă ar fi ținut în palme trupul încă moale
al unui pisoi călcat de maşină
atunci zău
ce moarte-ar mai fi fost asta?

Lăcaşul cerului

de când am plecat
mama îşi aşează noapte de noapte
câte-un lucru de-al nostru sub pernă.
ea nu poate dormi nu poate să cadă la pace
cu ziua care-a trecut cu somnul care vine
dacă nu are sub pernă o bluză roşie-a Elenei
fularul Danielei
o cămaşă de-a mea.
ştiu că mama ne duce dorul când plecăm
ştiu că plânge pe ascuns
ținând în brațe hainele noastre
lipindu-le de obraz, mirosindu-le
iar atunci sufletul îmi devine în piept
o roată mare de foc în stare să topească
toți ghețarii din lume.
noapte de noapte
mama-şi aşează cu grija cuibărită în gesturi
hainele noastre sub cap
să fie sigură că suntem bine
că veghea ei ne păzeşte de orice nebun
de orice boală de orice armă de orice demon
de orice stea căzătoare.
ştiu că acum două săptămâni după botezul nepoatei mele
botezul îngeraşului Danielei
ştiu că mama i-a cerut o scufiță
şi acum doarme cu ea sub pernă
ştiu că la fel va face şi pentru copiii Elenei
pentru toți nepoții aşa încât perna ei
va deveni din ce în ce mai înaltă.
ea va înainta în vârstă va înainta în griji

va înainta în rugăciuni
ştiu că toate lucrurile noastre
sunt păstrate şi împăturite cu grijă în şifonier
ştiu că datorită acelei perne din ce în ce mai înalte
eu merg acum prin lume
ferit de orice boală de orice armă
de orice demon.

La tine în palmă

m-am ascuns în tine
m-am făcut mic tăcut rotund
ca un cocoloş de ființă
o să stau aici până când în casa mea
vor ieşi de sub pat nopțile gândului meu
n-am învățat să mă împac definitiv cu ele
de-aceea mi-e ruşine să-ți spun – dar îți spun
le ascund sub pat sub covoare
le uit în buzunare în ochii mamei
ea nici nu ştie de unde vin toate astea
îți cer un loc de refugiu azi
îți vor cere şi mâine şi poimâine… tot timpul
la tine în palmă nu plouă în mai
nu ninge în martie.

Ora de sticlă

noaptea se lasă de pe tavan pe podea ca un râs negru
noi şi umbrele noastre peste cearşafuri de ceară dansând
la polul celălalt al camerei trăieşte un spiriduş
şi dăm ochi în ochi la fiecare miez de noapte
la polul celălalt al minții mele
se întâmplă de multe ori ca imaginea lumii
să fie răsturnată şi mai mică iar atunci
cerul are urechile mai blegi decât ale spiriduşului
care mă vizitează
atunci marginea ferestrei şi pământul
formează o teacă de baionetă
unde eu şi spiriduşul meu ne inventăm dimineața
plăcerea de a bea limonadă
ne inventăm plăcerea de a stabili ce fir de praf
va avea norocul să ne fie lumină.

noaptea e un mit
ea nu se lasă de pe tavan pe podea –
ne traversează
eu şi spiriduşul meu cădem la învoială
în fiecare marțe să nu mai spunem şi altora
că s-ar putea să fie totul
o cacealma.

Lecție de desprindere...

Lui Ovidiu Ionuț Rățoi

suntem ființe născute cu aripi date pe spate
ca urechile puilor de iepure
şi pentru că nu ne vine să credem
le lăsăm aşa mai tot timpul
cu excepția vreunei implozii în centrul inimii
când poate o primăvară nesperată
îşi face loc în ianuarie,
când ne vindecă Dumnezeu
de cancerul tristeții şi-al plecărilor,
când bunicii noştri se desprind ca fluturii de pământ
şi ne dau o lecție de tinerețe.
vă spun
suntem ființe născute cu aripi mijite în ochi
şi numai întâmplarea face să ne dăm mâna
în locul zborului.

Dialog discret

dacă moartea m-ar privi în ochi
mâine la prima oră
m-aş da încet jos din pat
i-aş povesti despre fiecare moment
în care am fost mai mult al ei decât al meu
(amintindu-i adică orele când pumnii mei s-au deschis
să-i aducă ofrande)
dar voi fi totdeauna diplomat
o să-i arăt camera de zi unde îmi primesc oaspeții
o să-i dau cel mai bun fotoliu
o să-i prepar cel mai bun ceai
şi dacă nu s-ar grăbi prea tare
aş putea să-i arăt albumele cu fotografii
masa de scris
cana primită cadou înfățişând un fragment de basm
papucii pe care i-am purtat la spital
când m-am operat de apendicită
şi dacă tot ar mai avea puțină-puțină răbdare
aş îndrăzni s-o rog să mă lase în ziua aceea
să deschid fereastra până la perete
pentru ca dimineața să mă întind
ca o perdea umflată de vânt
probabil că asta aş ruga-o pe moarte
(deşi nu pot să bag mâna-n foc)
dacă m-ar privi mâine la prima oră în ochi.

Fumul

mi-au spus alaltăieri nişte limbi de foc
mi-au spus că ființa aceea mama mamei mele
nu mai e a plecat unde-a văzut cu gândul
ca fumul unei lumânări ca un chiot s-a dus
ființa aceea care nici n-a fost vreodată în carne şi oase
a fost doar o casă de lumină în care mi-am ascuns copilăria
doar o umbră înclinată de frasin o poveste pe timp de iarnă
când împingeam cu picioarele în sobă aproape s-o dărâmăm
şi umbra aceea mă lua în brațe seara şi-mi vorbea
ceasuri întregi despre fata babei şi-a moşului
şi râdea când o trăgeam de capătul basmalei la ceafă
umbra lumina aceea mă aşeza în copaie
pe două scaune lângă sobă şi căldura de-atunci
mă încălzeşte azi şi de când mă ştiu şi până când
sufletul meu va pleca de la mine
acum încă nu pot să înțeleg nu vreau să-i aud
când îmi spun că îmbăiază prin cer copii altor nori
şi m-a lăsat să-mi port singur de grijă
mama mamei mele nu va mai şti
la ce oră se întoarce autobuzul sâmbăta
ca să-mi oprească cea mai bună plăcintă cu mere
să arunce dovleacu-n cuptor să culeagă toamna
cele mai frumoase piersici cu miezul ca sângele
nu
nu doar de umbra ei este vorba
ci de buturuga de mine de scorbura scoarței lui de timp
că parcă nici nu mai ştiu când sunt şi când nu
parcă altcineva a trăit odată în locul meu
în timpul meu de-au plecat cele bune
acum stau ca un înger exilat pe pământ

la o margine de trotuar scârbos
şi dau dintr-o băltoacă în alta fără umbrelă pe suflet
dau dintr-o stație în alta ca orbu
autobuze care nu ştiu unde duc
opresc în fața mea aproape să-mi lovească vârful nasului
urc în ele şi plec unde-o fi
ca fumul unei lumânări.

Ziua de azi la conjunctiv

să cadă dinții ploii unul câte unul
pe creştetul tablei de şah
descompus în regi şi nebuni
în nebuni şi nebuni
să-mi simți respirația în piept ca pe ultimul vulcan
din lumea asta aşteptându-şi de la creație (sau cădere)
erupția
să înflorească țiglele de pe case şi s-o ia razna
prin sufletul de azi în care şi o țiglă e un început
să las într-o zi ceasul la soare
să-l privesc cum se topeşte secundă cu secundă
cum îi cade pielea cleioasă de pe oase
şi să opresc pe orice bun samarinean să-l ducă
într-un han să-i şteargă rănile cu viața mea
şi-a fiecărui lucru prizonier al orei
te-aş chema să-nveți iubito zborul la conjunctiv
dar tu eşti un înger (sau aşa cred)
tu priveşti cerul şi el roşeşte
tu închizi un ochi şi-n partea aceea de univers
totul moare
tu-mi păşeşti pe gânduri şi ele se încolăcesc în jurul tău
ca umbra mamei pe viața pământeană a copiilor săi
eşti un înger dar numai pe mine mă înțelegi uneori
cu-n ochi cu-o geană
şi-atunci n-aş vrea decât să joace joace joace
cerul un joc mai alb prin casă şi lupii verzi din piept
să mă mai lase-n pace.

Identitate

mă numesc
abia
după
rugăciunea
de
dimineață.

Cei ce seamănă

ne întâlnim în spațiul
dintre silabele rugăciunii
unde celălalt chip al cuvântului
e lacrima.

Interferențe

atunci când se aşează o cărămidă
în coapsa unei case
undeva se dărâmă un perete în ziditor
o idee stă să ia locul Anei.
când lupii se bat
pe câmpia tavanului meu
e posibil să simt pe cerul gurii
gust de fiară sfâşiată
e de-ajuns să-mi scot privirea la privit
şi ea se va simți jignită
există un loc unde mă voi naşte
printr-un schimb de cuvinte
un loc unde mă dor cochiliile melcilor
ieşiți după ploaie
gândurile ca şi buzele se încolăcesc
pe marginile paharului de vin
şi se va spune despre mine
că am murit ca Laoocon.

Poveste despre rai

Lui Valentin Cristian Dobrin

ceea ce îți scriu
este o simplă poveste despre rai
în amintirea mea
el începe uneori demult
alteori parcă de numai două-trei zile
raiul aşa cum îl ştiu începe neapărat iarna
şi este undeva într-o câmpie
întinsă cât viața fără de moarte
acolo ninge mereu
şi lumea este făcută
ca orice lucru să pară o bijuterie
iarna copilăriei cu drumul prin nămeți
cu o plimbare pe lacul înghețat
şi cu multe căzături
îți voi aminti câteva frânturi din rai
de unde timpul
nu se măsoară
şi după-amiezile înseamnă o bătaie cu bulgări
ceasuri întregi pe sanie
coborâşuri de-a dura de pe dealul de zăpadă
oameni reci zidiți cu mâinile goale
asupra cărora deşi am suflat duh de viață
nici unul nu s-a mişcat
mâini înghețate obraji gata să plesnească
în rai nu se stă deloc
se spun tot timpul poveşti
se curăță porumb în cămara încălzită
de bunici cu aure de sfinți
se adună zăpada din curte şi de peste tot

se merge la moară cu sania
se sparge lemnul ca-ntr-un ritual străvechi
în rai totul este o bijuterie
şi fumul de pe hornuri
şi copacii albi ca nişte bătrâni
opriți să-şi amintească de ce au plecat de-acasă
şi negrul tăciunilor şi lumina
pământul
ticăitul unui ceas nevăzut
liniştea icoanelor
zidurile cetății de apă
e cumva un dans nevăzut
în serile cu lumina lor dumnezeiască
în nopțile cu miros de busuioc uscat
o iarnă continuă
afumată de nucile înfipte la un capăt de sârmă
şi scoase cădelnițând din plită
iarnă aromată cu miros de mere coapte
şi mereu în sărbătoare
unde visele se construiesc cu mâna
şi pentru cea mai frumoasă stea
pentru cel mai împodobit pluguşor
se face un rai în rai
de la alegerea lemnului
până la ziua de colindat
cu tot gerul în spate
şi-n ghete.
raiul aşa cum îl ştiu
începe neapărat iarna
şi este undeva într-o câmpie
peste care Dumnezeu
a cernut o mână de linişte.

Dimineața în scoarță de copac

nu, eu nu-mi dau nopțile la schimb
le las acolo în haine între pagini
în mirosul părului tău
eu nu-mi dau nopțile la schimb
nici dacă s-ar trezi soarele cu fața la cearşaf
şi-ar spune că de mâine nu mai vrea
să răsară
nici de m-ar duce într-o barcă scurtă în exil
aşa să ştii
eu nu-mi dau nopțile la schimb
nici pentru zilele ce le mai am
sau pentru orele cu coc
eu nu-mi dau nopțile pe somn
pe ani pe linişte pe bani
le las aici să-mi cânte în poeme
să-mi freamăte pe ploaie pe frunză
şi prin ochii tăi
să-mi povestească despre sfinți
să-ntoarcă cu brațele goale brazde de flori
adormite prin cer
să ştii
eu nu-mi dau nopțile la schimb
cum tu n-ai da un măr de aur
pe-o ladă de cartofi.

Geometria zilei

pentru mine e aşa simplă viața azi
mă trezesc pe partea dreaptă
cu fața încrustată de aripa visului
mă uit în oglindă
îmi privesc îngerul aplecat peste cana cu miere
e aşa simplă viața mea azi
că nici nu ştiu cum să-ți spun
îmi deschid ferestrele cuvintele
mă îmbrac în prima togă în care tu te ascunzi
şi îți caut gândul de la un capăt al casei la altul
îmi aşez într-o mână valiza
în cealaltă tolba pe care orice don quijote
o ține cu el – niciodată nu ştii – să ții minte
niciodată nu ştii dacă morile de vânt
n-or să se răzvrătească împotriva ta
e aşa simplă viața mea întotdeauna
că nici nu mă hotărăsc cu ce să încep
cu somnul cu trezitul cu plânsul cu plecarea
cu ceasul ei de primăvară croită după calapodul
inimii mele
e aşa simplă că eu plec o vreme
un timp două să mă rătăcesc în afara casei
unde apa din glastre şi peştii
îmi păstrează liniştea
unde tu mă păstrezi întreg
fie că plec fie că trec
aşa eşti tu.

Plasa din piatră

de parcă s-ar fi condensat anotimpurile
în inima ta
de parcă fruntea pietrei şi fierul potcoavei
refăceau sensul noțiunii de sărut

duminica te-am ridicat de subsuori
să vezi dansul pe fața cealaltă a lunii
seamănă cu pasul unui leu
părăsit pe covorul persan

de parcă cineva cu gânduri negre
ar fi cumpărat timpul numai în slujba sa
dacă vrei să plângi mâinile mele deget lângă deget
formează o albie de râu
la subsolul gândului oasele rămân negre
ca un vis în care se face că ai fost încuiat
înlăuntrul tău.

Fără pupilă

înot într-o mare de apă închisă
asta aş afişa pe fiecare gard fiecare pom
pe fiecare spărtură din cer – sufletul meu dă anapoda
din mâini şi din picioare într-o mare
călcată pe nervi
mă întorc cu fața la tine şi tu faci case
chiar în mare
mă întorc cu fața la plâns şi el intră în mine
cu fața la toată lumea la Dumnezeu
dar fața mea a devenit cu timpul ceva incert
ceva care nu se poate ține în mâini
şi de aceea caută cu frică un stâlp să se sprijine
atunci tac
de ce nu pot plăti aceste ore să treacă
ştiu când plouă ştiu
dar plec mereu cu ideile goale
până se dizolvă pe curcubeul frunții
regresie în tunet
regresie în piatră
în lichidul amniotic al orei
unde e cel mai bun prieten
vreau să vină lângă mine să stăm de vorbă
să visăm mult să-i spun totul
vreau să mâncăm din acelaşi blid
aceeaşi hrană aceeaşi bucurie
să ascultăm acelaşi freamăt
vreau să-mi strângă cu tot sufletul mâna
ca să ştiu că mă prinde cineva în cădere
înot în dreapta în stânga în sus în jos
adică în aceeaşi direcție

strâng în mâini o lacrimă
o întind pe palme şi mă privesc în ea
cine e acest om?

Titanii

zăpada şi camera asta mi-au intrat sub piele
îmi amestecă sângele cu apă
sângele cu piatră
soarele cu dinți şi noaptea mi-au crescut în palme
le port de la un ochi la altul
de la un sfânt la altul
(unde timpul fără carne sparge ceasuri de pământ)
tu şi moartea v-ați născut în penele aripilor mele
şi mă disputați mereu
tu îmi spui acelaşi cuvânt de o viață
şi eşti un titan de foc
moartea se schimbă de la o zi la alta
ca mersul unui prunc
ea este cuvântul-titan ce poartă pe umeri
toate blestemele şi speranțele mele
şi cel mai mult mă supără această prefăcătorie
că voi nu vă cunoaşteți deloc.

Ochi în diagonală

ca o pasăre ce se reflectă în piatră
dimineața ochilor tăi
ora de ceară
lumea de aer
m-am ascuns într-o coajă de nucă
în chiotul ciorchinelui sub picioare uscate
casa mea s-a pitit şi ea în aripa celor ce-o bântuie
în frica râsului tău că n-o să-ți fiu casă
unde să mă duc?
unde să mă ascund cu solzii
de solzii mei albaştri ca pielea lovită
ce chiot m-ar mai putea primi
cât nisip ar mai trebui să-nghit
ca să împiedic rostirea unui monstru
uite azi m-au găsit într-o groapă hingherii
m-a găsit pe-ntuneric lângă îngerul ei
în cercelul de fontă zâna stărilor verzi
zâna peşterii buturugii ei de viață.

De mână pe ape

unii se arată mai violenți cu moartea
decât ar putea fi aceasta cu ei
îi smulg penele zborul
o uită în laț
o pierd fără ruşine
(de exemplu străbunicul meu când îşi aşeza ochiul la capătul fluierului
şi sufletul la celălalt ca să-şi prindă privirea)
joacă pe coastele ei ciuleandra
şi se prind în horă cu sfânta duminică
a vieții lor când s-au stropit cu lumină pe frunte
şi-au băut din acelaşi potir sânge de nor
aşa s-au învățat ei – prea reci (sau prea buni) cu moartea
fiindcă aşa i-au crescut părinții lor
fiind şi ei crescuți la fel până la primul om
care-a vorbit cu Dumnezeu fără să aibă nevoie de traducători
alții (de exemplu eu crescut într-un burduf de lume)
alții sunt blânzi cu moartea
se joacă împreună de-a cerul şi pământul
de-a norul şi ploaia
de-a fântâna şi ochiul de apă
şi nici măcar nu se sperie unul pe celălalt
nu se mint nu se fură nu se-njură
fac schimb de haine de voci şi bucate
(adică ei muşcă din moarte şi moartea din ei)
şi se prefac aproape mereu cu bună ştiință
că jocul ăsta ține la nesfârşit
la ne-punct.

Înainte de cuvântul înainte

Lui Cosmin Bloju

mai ales în satul de câmpie
se întâmplă să-ți uiți sufletul
în dimineți cețoase culegând lumină
până te pomeneşti crescând şi părinții naşii finii
te privesc de jos în sus
şi nevoit te laşi convins de minunea asta
(nevrută)
cumva ai rămas cu vreo trei copii
în toamnele cețoase
ştergându-ți fruntea de culoarea lor
după ce din ciutura fântânii de răspântie
ai fi vrut şi timpul să îl bei
are un fel ciudat de a fi şi viața
că îți dă peste mână când ai prins peştele de coadă
când ai luat abia o muşcătură din felia de tort
(poate că restul e rezervat pentru altă... dată)
dar cum să-ți poți lua totuşi gândul
de la gustul acelei prime felii de lumină
făcută din frânturi
cu bunii mei aproape tineri
cu anotimpuri desprinse de trup
cu naşterea Domnului în casă în cer în biserici
în cuvintele gerului şi-n chiotul verişorilor
înfofoliți în zăpadă
cu Paştele presărat în lumânări aprinse
şi şervete albe puse lângă pâine
şi atâta bucurie
că zece ierni puteam îmbrăca în ea toți copacii goi
de pe uliță

şi pe felia asta de lumină se topeau ca untul pe pâinea proaspătă
verile în care ne udam cu găleata
şi-nchipuiam basme din basme până la miezul nopții
când ne uitam la puii de curcă şi la toate orătaniile cum cresc
(nu pot uita ziua aia a tăierii unei păsări
când sora mea şi-a făcut cruce de milă şi de mulțumire
că nu ne-a făcut Dumnezeu pui de găină)
aşa raiul meu a început la naştere
şi s-a îngrămădit în miile de priviri
din zi şi din noapte din somn şi din veghe
din nori şi din meri şi ale pisoilor dolofani
şi ale greierilor şi ale prietenilor şi-ale icoanelor
şi-ale uşilor casei
pe care le port cu mine şi îmi respiră prin piele
prin fluturi prin fiecare sărut în care sărut
zorile
umbrele
lacrimile.

Spirala

în acest poem este vorba despre râsul unui balaur
despre stoluri de îngeri ce vor cădea
cu prima ocazie de ochiul verde-al unui vânător
e vorba de fapt despre mai multe
o răceală gravă
jocurile zborului fără aripi
o cacealma o pantă abruptă
despre abuzul asupra unei lacrimi ținută prea strâns
între pleoape (ea nu ştie că există un drept al lacrimii
la libertate – dreptul de a curge)
e vorba despre o gafă de a fi când trebuie să taci
de a râde când barca-i afară
şi n-ai banul la tine
acest poem e o farsă despre chintesență a chintesenței
luminii de lampă chioară în internatul de liceu
transcendență a mea față de transcendență
fluiere de nebuni uitate într-o clasă de grădiniță
e vorba despre ceva care vrea să se închege
chiar în timp ce scriu
despre îmbrățişarea ta ca şi când tu chiar m-ai iubi
ca şi când eu chiar te-aş scrie în afara poemului
în acest poem totul încearcă să fie pentru că nu este
şi nu poate fi şi poate e mai bine-aşa
în acest poem mă voi face că scriu
fiindcă dacă aş scrie aş rămâne pe veci îmbrăcat în litere
în acest poem a murit un pui de barză
pentru că a cărat în cioc un vers mai mare decât el
şi până la urmă s-ar putea să fie totuşi vorba
despre râsul fals al unui balaur.

Pământul de paie

a venit la mine acasă
ceasul ce mă îngroapă lent
ceasul gropar
ca sub o mână fatală şi nu mă pot împăca
cu nici o geometrie
ceasul în care amândoi stăm ca două cafele
în acelaşi ibric şi nu ne cunoaştem
sau când ai zace într-un vârf de pat
şi ai citi obsedant poveşti de Andersen
ceasul ăsta s-a abonat la creşterea mea
şi îmi vine ca o gaură-n piept
ca hainele noi ale împăratului
ca împăratul cu ruşinea-n frunte
dacă te-aş ridica peste privire
îmi juri să uiți că sunt
un înger de paie?

Concentric

suntem aşezați rând pe rând
pe un scaun de ceară în centrul lumii
ne deschidem pumnii
şi din podul palmei se desprind
labirinturi de semne
(de la un capăt la altul
în labirint vocea primului om se aude-n surdină
sunt gol, Doamne, cum să ies?)
fiecare îşi deschide pumnii
fiecare îşi scoate balaurii din fântână
pe un scaun în centrul universului
om după om este punctul
din care totul se vede
într-un singur fel –
ca un soare frânt într-un miliard
de ochi.

Timpul ca un balast

la bordul acestei corăbii
încărcătura devine pe parcurs de prisos
şi busola indică tot mai des
nordul inimii.

Ireverențios

e noapte
lupii sunt cleptomani
ei fură visele dintr-o pornire firească
e noapte
şi oricum lupii
se comportă tot timpul la fel
sunt cleptomani
ca şi ochii tăi
când sparg zidurile cărnii mele
şi mâna ta când mă atinge
pleacă cu mine cu tot.

Orizontal

viața asta are un ochi de sticlă
care îi scapă din când în când de-a dura
de ne face să alergăm ca nebunii după el
şi apucăm cu busole stricate pe câmpii pe garduri
pe uşa raiului sau pe cealaltă
ca la un concurs de trap pentru oameni
luăm la colindat pământul cu marginile fiecărei frunze
cu unghiul fiecărui fulg de zăpadă
cu înlăuntrul nostru şi al altora
să ne găsim ochiul de sticlă
oprit în cine ştie ce vârf de cizmă aruncată demult
în timpul unuia din războaiele trecute
dar noi continuăm semiplacizi şi nebuni totodată
cursa pe aerodromurile ceasului
şi abia când e prea târziu
ne trezim cu celălalt ochi
orbit de tot.

Cadou nedorit

vremea venea încet asemenea unui cadou nedorit.
am fost trimişi să pipăim soarele dac-a ouat răsărituri
dar sub noi încă zburau visele calde
ale somnului trecut –
somnul era răspândit ca o boală până în măduva ceasului
(atunci când în buzunarul stâng el ticăie
fără să-mi lase riduri pe inimă)
mă uit în ochii tăi şi numai atunci ştiu
că timpul este un pretext
ştiu că sunt locuri unde am fost acelea pe care le visez
locuri unde de multe ori mi-am dat ochiul pe o gheară
şi tac. tac mereu cu riscul de a mă răci încet
în gestul lent al frământării pâinii în copaie
al căderii brumei în octombrie
îngerul şopteşte ca la o cină de taină
şi de trei ori se scufundă în vin.

Capăt de linie

un om s-a aşezat de dimineață
pe ultimul scaun al autobuzului
de sub panglica neagră (l-am văzut cu ochii mei)
şi-a scos coşmarul nopții trecute
lacrimile necurse
dumnezeul în care nu crede
şi le-a aşezat în stânga
ca o şcolăriță anemică ce se pregăteşte să ia prânzul
într-un parc îndoit prea mult peste marginea ceasului
omul plâns refuza să coboare pe Pământ
şi-i cerea insistent şoferului să-l lase
la primul tărâm fermecat
între timp el aşeza pe scaun (neapărat în partea stângă)
firul blond al Isoldei pe care n-a avut-o
culoarea zilei când omul de zăpadă a țipat la el
mirosul de ceară arsă ținut în piept
de când era trezit de bunică să-i țină coşul
cu colacii de sâmbăta morților
omul îşi aşeza ritmic (neapărat în partea stângă)
măsura sărutului primit cu forța
răceala ploii
nesomnul
apoi şi-a plecat tâmpla peste toate (ca pe o pernă de catifea)
şi-a oprit instantaneu la primul tărâm fermecat.

Antigravitație

Locul nu se naşte sub tălpi
Locul se naşte deasupra creştetului
ca o prelungire a ideilor permițându-ne să oficiem
ritualul propriului zbor
la fel cum soarele-şi delimitează obligatoriu cercul.
şi puterea noastră înseamnă cercul nostru
însemnat cu fotografii cu imagini ale melcului sinucigaş
cu hainele calde lăsate târziu pe spătarul scaunului
continuând parcă o viață de văduve.

Nomadul

obişnuința de a fi nomad în propriul suflet
mă obosea puțin şi nu ştiu dacă asta
era din cauza execuțiilor prea dese la care-am asistat
într-o zi inima decupată din piept
părea o ființă în sine şi căuta o aripă
pe care s-o iubească până la moarte –
aşa a început totul, când inima a învățat să se deghizeze.
cu sfiala noului călău aruncam în mine cu zăpadă
şi cu visele neîmplinite iar minele calm şoptea
va veni un mâine vampir
al tuturor zilelor care s-au numit „astăzi”
un mâine vampir pe care-l port în piept
şi îl hrănesc cu grijă ca pe un mic tiran
şi abia de acest mâine
merită să-mi frâng mâinile.
peripatetizam în fața oglinzii
(două cioburi rătăcite într-o reflexie)
eram nomadul – apărut ca un vers cu plumb la picioare
ca o gravă seriozitate pusă pe umerii unor copii.

Reflexii

mi-aş putea imagina că inima ta este un giulgiu
în care mă îmbrac de bunăvoie
mi-aş putea imagina că peste picioare
nu-mi va creşte niciodată pământ
că bărcile au pânze de păianjen agățate de catarg
că ploaia asta cade ca o capcană întinsă de nori
mi-aş putea imagina
că pasărea aceea
n-o să vină.

Hieratic

I

într-o zi un om s-a apucat să ridice o casă
a săpat şanțurile pentru fundație, a legat cofragul,
a pregătit cimentul, a înălțat temelia
ceas de ceas el a pus în piatră, în apă, în nisip, în lumină
ceva mai mult decât piatră apă nisip lumină.
omul aduce cărămizile şi pune un rând de var unul de cărămidă
unul cu îngerul său.
aşează un rând de var unul de cărămidă
unul cu vise despre ființele care vor creşte înăuntru
şi vor face din linişte clopot.
omul leagă un rând de var un rând de cărămidă
un rând de un altfel de timp.
se fac ferestrele şi la fiecare unghi al lor
e fixat din ciocan din cleşte din cuvânt
sufletul stăpânului casei gândindu-se la femeia
care-i va umple ferestrele cu flori
va împânzi casa cu viață culoare căldură
va da puls acestor încheieturi de lemn şi stâncă.
bărbatul înalță acoperişul şi între marginile solzilor de fier
se prinde tăcerea sa ascultând beția de ploi ce-or să cadă
greutatea albului iarna
oțelul gerului de ianuarie.
el construieşte hornul iar printre cărămizi
se strecoară poveştile celui care va fi părinte
şi-şi va convinge uşor copiii
de venirea Moşului cu burta mare
când somnul cade în măduva lumii.
omul coboară, prinde gândurile cu tencuială jos şi sus

şi în cheile casei şi totul este bine.
iar acest năvod al rugăciunilor sale
ține legate nisipul, cărămizile, acoperişul, apa şi focul
ca o structură de lumină
ca un turn ridicat pe o aripă de înger.

II

Tăcut
mă întorc
acasă.
în alte locuri
oamenii descresc rândurile caselor
alungă suflete temeri gând
le calcă-n picioare
le scăldă în praf
şi ele devin
prea murdare
prea grele.
date afară din hainele de-nceput
sunt silite să cerşească goale prin lume
de-aceea poate acolo unde războaiele şi nebunii
au lăsat prea multe vise fără loc
uneori aerul este atât de greu
încât abia pot respira.

Plâns igienic

lăsând curat spațiul dintre cuvinte
perna pătată de umbra obrazului drept
rana gândului tău în tăcere.
plâns igienic
aplicat ca un lustru peste trecut
aşa cum ai lustrui o maşină scumpă
cum ai face o formă de inimă
în dreptul inimii mele.

N-am avea scări

...ca şi cum
noi n-am avea scări
toate au fost arse demult la asediul cetăților
n-am avea duminici
numai o zi în care schimbăm locul furiei
noi n-am avea pace
doar nemişcare mascată în ritmuri alerte
n-am avea credință
ci pietre.
Noi nu avem somn
avem un vis orizontal
avem cronometre şi dimineți de plastilină
nu mai avem timp
şi mergem aşa…

Detalii în alb

joc al identității orice ieşire din casă
orice uşă apăsată cu focul palmei
joc al identității războiul acesta
acoperit cu haina invizibilă a tăcerii
(vei încerca să separi monştri de îngeri
şi uneori chiar vei reuşi)
joc al identității orice ieşire din sine
mai ales în aprilie
când greutatea frigului
abia acum îşi dezgoleşte urmele.
se vor împărți darurile ceasului
şi dimineața în timp ce-şi beau cafeaua
oamenii vor umple încăperile
cu fapte încă nesăvârşite.
joc al identității ochii în care te pierzi.

Amintiri din vremea când încă nu intrasem bine în vis

în prima noapte de după naşterea mea
nu a fost chiar aşa întuneric
mama a visat patru îngeri
(pe ultimii doi îi auzea numai păşind în urmă)
a visat o carte pe care-a zărit
patru perechi de buze
unele de lumină altele de pământ
unele grăind altele tăcând
două ierni mi-a spus ea
îmi dădeau târcoale
una pe umeri
una mai caldă în piept venind şi plecând
din trei fântani am băut
şi fiecare avea o cumpănă sprijinită în cer
mi-a spus mama că nu a fost
chiar aşa întuneric în prima noapte
de după naşterea mea
patru îngeri a visat
şi se frământă şi azi că nu a văzut chipul
ultimilor doi.

Portret din mers

veneam lumină în pâlpâire
în amurgul acela
veneam de ceasuri întregi
de la facerea lumii parcă
de la Adam.
de la tatăl meu la bunicu
la tatăl bunicului
la tatăl străbunicului
locul de unde venim se face mereu mai departe
podul de veacuri pe podul de oase
podul de lacrimi pe podul de oase
în pasul nostru de lumină plăpândă
ne sprijină de creştet Dumnezeu
să nu cădem în noapte.
şi în zori la arat
şi la frângerea pâinii
şi când plouă-n gânduri nesomn
Dumnezeu
(cum zicea bunicul desfăcându-şi umbra)
stă din cer pe prispă
şi îşi mustră fiii
porniți să-nchidă tot
în ceasul lor…

Început de poem

cine
zdrobeşte
noaptea
strugurii
cerului
şi
pentru
cine
atâta
vin
negru?

Pe umărul îngerului

o noapte
ca de cazarmă părăsită
la un capăt
are o oglindă
la un capăt are
un perete
la un capăt
are
mai multe
capete
îngerul mă ia
pe umărul său.

Iarnă

mi-e frig de-un fel de singurătate
nu a vulturului
nu a pustnicului
ci a stejarului
într-o pădure
de stejari.

Scurt metraj 1

ai rămas pierdută într-un tablou cu ghețari
dar ce altceva credeai că suntem
decât zăpada din care se va face mai târziu un iglu
unde oamenii se vor bucura iar şi iar
de gustul sângelui de focă?

Scurt metraj 2

aş vrea ca de ziua mea
să îmi faci cadou o floare carnivoră
să înghită din casa asta
orele în plus.

Scurt metraj 3

am zis să nu mi se mai spună
câte arme are ochiul tău
şi nici drumuri
mai ales am zis să cadă brume
când vii dimineața să-mi sperii apele
şi lumina!

Podul sângelui

mă întorc
ca-ntr-o poveste cu ape tulburi
unde se face că aluatul se dospeşte
la soarele de dimineață
odată cu descântecul de deochi
unde casele albe din sat au rădăcini
şi totuşi noaptea ele pleacă spre locuri
unde oamenii
nu au vârstă.
vinul este mai îmbătat de amintirea strămoşilor
decât cei care-l beau.

Descânt

mergi pe sufletul meu
ca un copil cu tălpile goale
pe pământul proaspăt arat.

Arhaic

e o toamnă adâncă în lume
într-o seară rece
eu vin de departe cu bunicul
şi picioarele ni se leagănă
pe marginea carului
cu noaptea în spate.

Rit de trecere

umbră de lup alb.
peste viață a căzut
primul ger.

Schimbare de veac

vinul nou a înecat
vechiul an.
noaptea intră în casa noastră
ca un ochi de şarpe.

Prefacere

iulie
dans într-un picior
cântecul pâinii în fiecare adiere.

Subcutanat

seara se apropie ca un soldat obosit.
căutăm împreună cuvântul
ce ar putea ține loc de poveste.

Profeție

alexandru mărchidan va muri de plâns
el şi-a promis cândva să nu plângă
şi de aceea trupul îi este plin
de lacrimi ținute cu forța,
de aceea el se află la orice pas
în pericolul de a se evapora
instantaneu.

Fericitul Iov

seară de seară
las gândurile să coboare în piept.
îngerul ştie câți călători
sunt pelerini,
greutatea umărului stâng
a umărului drept,
ştie ce drumuri urcă
şi câte duc
în deşert.
seară de seară
inima şi mintea
fac o răscruce
şi-n punctul lor de întâlnire
parcă se sprijină
tot cerul
şi bate ca-ntr-o uşă
Dumnezeu.

Se seamănă lumină nouă

se seamănă lumină nouă
plec în urma îngerului
şi încerc să-i învăț mersul
dar hainele mele
sunt de pământ
şi pământul îmi este stângaci
dansul său e cumva
aplecat într-o parte
ca o pasăre rănită
ce se sprijină uneori în cioc
plec în urma îngerului
ca atunci în copilărie
când urmele paşilor tatei în nămeți
păreau prăpăstii de netrecut.

Mi bara eleh

ceas
de rugăciune
ca şi când
în tine
ai purta
un clopot.

Înnoi-se-vor ca ale vulturului tinereţile tale

I

casă îmbrăcată în hainele
unor aripi vechi
de când străbunicul s-a-ntors
de la război cu urme de gloanțe pe creştet
asemenea alaiului unei nunţi de furnici.
împrejmuind grădina salcâmii
unde seara se-ntorc ciorile.
trunchiul de dud banca bătrânei
care veghea
toţi puii de pe pământ
de păsări şi de oameni.
drumul spre biserică.
casă-mbrăcată în haine vechi
mereu calde.
peste prag Dumnezeu trece
la fiecare răsărit şi apus.

II

ca demult
dimineți înfrigurate
într-o primăvară de culoarea
mâinilor bunicii
ploaie măruntă de o săptămână
şi chiar mai mult
ploaie mocănească
aducătoare de pace, vise şi poveşti
când din adâncurile pământului până la cer
e o singură potecă.
suntem copii
jocurile noastre se mută iar în bârlog
unde îngerul ne veghează
hibernarea
şi coboară din icoană
să guste lipia caldă scoasă acum din cuptor.
aşteptăm ziua de Paşti.

a rămas ploaia
au rămas diminețile înfrigurate
vremea aceea se depărtează-ncet
ca un felinar agățat de căruță
mâinile bunicii...
o fotografie alb-negru.
din când în când
aud chemarea mamei să împărțim
o pâine de lumină îngerul coboară
i se simte privirea
încadrată de ramele tot mai vechi
ale icoanei de vatră.

III

şi apoi aprilie
mirosul pământului reavăn
trezit dintr-un somn greu
schimbarea lumii la față
după un nou pact cu lumina
vom fi fost şi noi atunci
ca puii de cloşcă
cu mersul nostru
după al celor mari
mai ales săptămâna patimilor
mai ales fumul lumânărilor
din biserica mare
de la două sute de paşi
mai ales prohodul
cu apusul său
tăios.
ca un copil bucuria ne sărea în brațe
în dimineața Învierii
când în hainele noi
mergeam să luăm paşti
pe urmă acasă
cu dinții şi degetele roşii
de la atâtea ouă
de parc-am fi muşcat
din soare
o săptămână întreagă
în care alegeam doar nuca
din cozonaci
lumea stătea pe alți stâlpi.

IV

în casa ascunsă
după norii
viței de vie
somnul se transformă
în călătorie.
ultima dată unul din noi
a ajuns până la marginea țărmului
de la care bunicul
ne-a făcut cu mâna
înainte să-l treacă barca
peste apă.
toți cei plecați
ne lasă semn de recunoaştere
pe sprânceana stângă
şi-nsemnatul e obligat
să ducă prin ploi,
prin vise,
prin bucuria copiilor ce i se nasc
urma ultimei călătorii.
în casa ascunsă
după norii viței de vie
cuvintele moşesc pe prag
un început de cântec…

V

este culoarea de-acum un semn
că ne-am desprins
(chiar şi-un deget)
de lume
câmpia de-astă-iarnă
parcă-i o bătrână
ce întinereşte
cu jumătate de veac
atunci când i se-ntorc nepoții
acasă
nu, nici n-ar putea fi altfel –
lumea asta e soră
cu alta
oamenii
şi-au scos îngerii
din hibernare
şi se plimbă unii lângă alții
după duminica Tomii
să taie via, să curețe merii
grădinile
ziua de umbre.
dacă nu ar mai plânge uneori
câte unul
dacă norii ca nişte harpii
nu ar răpi dintre ei
aş putea să jur
că aici
pământul şi cerul
sunt una.

VI

am fost făcuți
pentru alt soare
pasărea timpului face cu noi
salturi în gol
şi uneori ne trezim
mahmuri
cu gustul amar
al căderii
acasă s-au copt cireşele
acolo nimeni
nu mai are vreme
de odihnă
de aceea
au pace.
până unde se pot întoarce
viermii de mătase
ai memoriei?

Exil în inimă

I

ar fi simplu pentru tine
să mă prinzi
în definiții.
Luiza, ştii ce este
un monstru cu nouă capete?
blândețea mea
sfâşiată de lupii
de-afară.

Exil în inimă

II

până la bucurie
ne ajunge noaptea
până la îngeri uneori
măcar din gulerul amintirii
n-au plecat toți
aş vrea să ai diminețile
mai înalte decât prezentul
să nu te crezi când îți spui
că ceasul e doar o plasă de păianjen
mai ales aş vrea
să nu cadă
la următorul cutremur
lumina
din tine.

Exil în inimă

III

inima
în care stau
ascuns
are un ceas
făcut să meargă
mai tot timpul
pe dos
de-aici atâtea confuzii
îmi spun necunoscuții
şi uneori chiar aceia
pentru care locul meu
de ascundere
e totdeauna
o casă.
eu încerc
doar
să-i potrivesc ceasul
după icoană.

Exil în inimă

IV

se va coace grâul
şi nici anul ăsta
nu-mi voi afunda picioarele
în căldura lui
mereu îmi spun
poate la anul…
copii din praf de pâine
jucându-ne cu vara…
un grâu nou
se coace în mine
acum
când sunt tot mai convins
că tata şi mama
îmbătrânesc şi ei
ca toți oamenii
mereu îmi spun
poate la anul
voi aduce
cu mâna mea
grâul
acasă.

Exil în inimă

V

ce se află
după uşa aceasta
întrebi
tocmai tu
care din când în când
îți strecori privirea
dincolo
care alungi lupii
din cuvintele mele
Luiza,
eu nu m-aş teme
de noapte
decât dacă ea
ar ieşi din mine...

Exil în inimă

VI

viața este o minune, Luiza,
şi noi ne ascundem
între penele ei
unii stau cu lupa
să îi afle secretul
alții cu foarfeca
să-i decupeze inima
alții se roagă
să continue
această minune.
noi ne ascundem între penele ei
până când ea se va ascunde
definitiv
în noi.

Exil în inimă

VII

încă nu se ştie
pe ce drum
ni se va întoarce
sufletul
acasă
lumea cu rănile ei
îl face uneori
să alerge pe mai multe cărări
până când cineva
o să-i dea un semn bun
iscoadele pământului
îi tot țintesc fruntea
cu praştia
aşa încât ea se apropie
încet-încet de glezne
îngerul îl ridică
iarăşi
şi iarăşi.

Stare de grație

oricând chipul tău
poate fi un bun început de poem
aşa cum primăvara
mugurii
dau lumea de trei ori
peste cap.

Abacul

douăzeci şi opt de ani
ca douăzeci şi opt de tigri pe jumătate dresați
ca douăzeci şi opt de şerpi crescuți
unul din altul
ca douăzeci şi opt de ochi cu vedere inegală
şapte dintr-o apă iute
şapte dintr-o apă neagră
şapte de pe-un stâlp de piatră
şapte adunați din toate.

Una dintre zilele acelea

se face ziuă
şi cineva ne toarnă iar
sub guler
frigul izgonirii
din rai.

Ochii mei au luat-o înainte, treji

mă aşez cu fața
spre ziua care n-a început
şi
seara
este deja pe rafturi,
în fiecare dintre cărți
începutul zilei
nu mă lasă să ies din casă,
dintre coperte
şi e ca întâlnirea
unde ai prevăzut că va veni
singură singurătatea.
ceara înserării ne sapă
altă
şi altă
galerie
în tăcere
şi cărbunele din ea apasă
pe tâmplă şi pe coaste
numai o liturghie a inimii
ne mai scoate din noi
de unde ieşim încet
cu pietre
peste aripi.

Unghiuri ascuțite

începutul lumii e contemporan
cu sâmbăta asta
cu maşinile care au legate prosoape
la oglinzi
cu mirii încercând să evite
locul cuibului
de şarpe.

Hermeneutică

I

mirilor
iată coastele voastre
luați-le fără solzii înnodați sub priviri
luați-le pe ele cu tot cu armele
ce scot dinții nopții.

Hermeneutică

II

o sută de ochi
ai pe brațe
şi toți mi-au ratat
inima.

Cuminecare

amintire trecută
dintr-un blid în altul
aruncată peste casă
ca un dinte de lapte
cernută printr-o sită
cu ochi de piatră
se va fi făcut noapte din pleoape
aşteptă-te să vină somnul
ca un papagal bătrân
spunându-ți să ai încredere
că totuşi mâine te vei trezi
că totuşi soarele va risipi peste lume
o brazdă de zori
amintire trecută dintr-un blid în altul
aşteptând momentul cuminecării
aşteptând ca primul născut
al faraonului…

Prefacere

aplecat eram, Doamne,
peste frunzele primordiale
în acel ceas de cunoaştere
când ne-au înviat păpădii şi albine
şi cascade din cuvinte
aspirator al prafului din galaxii
încă rămas în aşteptare aştept
o umbră albă să mă coboare în mine
încă rămas pe drum – măceş printre sălcii
aduceți un martor nemincinos al luminii
mai ales acum
când fratele meu
Cainul meu şi Abelul meu
mi se ucid
şi mi se-mpacă-n suflet.

Răscruce

mă aflam pierdut
cum te afli câteodată
în visul ce face din reflexia ta în pământ
o ființă mai vie decât cel ce visează
iată suflete
la ce întâlnire ți-a fost dat să vii
dintre pod şi armătura de lacrimă
a căderii
pe locul în care unii se laudă cu carele lor
alții cu marmelada lor
alții cu măritişul frunzei
iată suflete unde-ai ajuns
ochi peste creioane bastoane şi câmpuri de țipirig
nor de suspine
ia-mi ciulinii dintre ceruri
mie
un ciuline crud
prins în lâna timpului.

Reversul

într-o dimineață
am încercat să imit un sculptor
şi mi-am strâns în stânga şi-n dreapta
unelte
multe lucruri au început să iasă încet-încet
din mâna mea
întâi jucării pentru copii căluți păsări botoşei
apoi lucruri tot mai sofisticate
tot mai neastâmpărate (că aproape lăcrimau)
apoi lemnul s-a răzvrătit ca un sclav rău
şi a început să mă sculpteze
întâi jucării pentru copii
şi leagăne
şi bliduri
şi cruci.

Prescură

nu
totuşi nu suntem ca spicele de grâu
deşi ne apucăm rădăcinile de picior
şi le privim în ochi
stăm la masă cu ele de Rusalii
şi tot cu ele ne ridicăm
(fără să ştim)
din somn
crăiasă care te măriți cu lacrimi
şi în lacrimi se îmbată părul tău
tăcere-crăiasă
nu suntem ca spicele de grâu
dar nici nu suntem...
pâine.

Toate vor cădea…

Lui Marius Cosmin Portaru

ni s-au tocit mâinile
ducând zilnic îmbrățişări
zilnic câte un psalm
încât mâinile au ajuns subțiri
ca tipsia pe care Salomeea
a dus capul profetului.
o răsucire continuă
a sufletului tău în inima ta
a inimii tale în trupul tău
joc de cercuri concentrice
ia-le focul de jertfă
şi toate vor cădea...

Noaptea de Moş Nicolae

noaptea în care vine Moş Nicolae
este una fără obloane la geam
una fără obloane la suflet.
se cade să ridicăm capacul pământului
de pe ochi
şi să desfacem ceasul din lanțuri
casele nu mai sunt case din cărămidă
sunt case de lumină prin care totul se vede
chiar şi râsul ascuns sub pernă
chiar şi dansul ascuns în pantofi.
e noaptea când copiii fără beteală, lumină şi brad
visează numai lumină
beteală
şi brad...

Ca o duminică

Lui Sorin Dănuț Radu

copilărie ca o duminică
cu trup de flori şi voce de mamă
iată-te strânsă cu brațele tale de ploaie
după gâtul meu aşa cum îşi poartă trandafirii
sufletul de parfum
cum îşi duce o câmpie poveştile
cum îşi ține focul lumina.
copilărie răsad de rai altoit pe inimă
nici n-aş putea să întreb unde eşti
când ochii nu văd nimic întreg
fără tine nor prins în joacă cu un capăt de ață
sărbătoare cu gust de nucă şi scorțişoară.
mă va întreba mereu cineva
unde sunt serile ce nu întunecă
unde este iarna ce nu îngheață
iarăşi şi iarăşi le voi spune
că eşti doar tu
cu toate chipurile tale
de îngeri cu pistrui
şi strungăreață.

Odisee

ne
suferită
ne
întreagă
odisee
în acest
alt
eden
unde şarpele
îndulceşte
sucul
de mere
cu lacrimile
noastre.

O potecă suficient de largă

acum când noaptea e un salahor
ce bate parchetul cu tristețile mele
câte două cuie la fiecare capăt
acum când se aprind zâmbete
ca luminile bradului de plastic
acum nu mai sunt prea multe de zis
am picat toate probele
m-au pierdut toate farurile
aştept un somn de o mie de ani
o potecă suficient de largă pentru întoarcere
şi încă o iarnă
şi încă un somn de o turmă de ani
să ne piardă urma cineva
să ne piardă
lasă să intre anii câte unul
sunt convins că se ascund undeva
printre perne
deschide încă o potecă suficient de largă
pentru întoarcere.

Ca şi când ți-aş spune acum, privindu-te în ochi

încep mereu
de la capăt
mereu
începutul
eu doar întârzii ca de obicei
adunându-mi sufletul
de prin ierburi
unde se fereşte de ciocurile
bontoroage ale păsărilor
pe ele nu le pot păcăli uşor
uneori tălpile mi se lipesc
de miezul pământului
uneori umbra mi se proiectează pe cer
provocând o altă eclipsă
eu doar întârzii ca de obicei
adunându-mi sufletul
de prin ierburi
unde vise-mpleticite rămân mai pe urmă
şi sunt duse de furnici departe
şi sunt prinse de păienjeni
maraton al începutului mereu
când te trezeşti dimineața
în lianele somnului
încă având imprimat pe obraz carul mic
timpul ți se leagă de glezne
face două trei noduri
şi te pune să sari
şi te pune să stai
de-aceea ca de obicei
mama se roagă

crezând că n-o văd
să mă prindă de mâna sufletului
Dumnezeu.

CUPRINS

Pe malul stâng	5
Călătorie pe nervura unei frunze	6
Perpendicular	7
Lăcaşul cerului	9
La tine în palmă	11
Ora de sticlă	12
Lecție de desprindere...	13
Dialog discret	14
Fumul	15
Ziua de azi la conjunctiv	17
Identitate	18
Cei ce seamănă	18
Interferențe	19
Poveste despre rai	20
Dimineața în scoarță de copac	22
Geometria zilei	23
Plasa din piatră	24
Fără pupilă	25
Titanii	27
Ochi în diagonală	28
De mână pe ape	29
Înainte de cuvântul înainte	30
Spirala	32
Pământul de paie	33
Concentric	34
Timpul ca un balast	35
Ireverențios	36
Orizontal	37
Cadou nedorit	38
Capăt de linie	39

Antigravitație 40
Nomadul 41
Reflexii 42
Hieratic 43
Plâns igienic 45
N-am avea scări 46
Detalii în alb 47
Amintiri din vremea când încă nu intrasem bine în vis 48
Portret din mers 49
Început de poem 50
Pe umărul îngerului 51
Iarnă 52
Scurt metraj 1 53
Scurt metraj 2 53
Scurt metraj 3 53
Podul sângelui 54
Descânt 55
Arhaic 55
Rit de trecere 55
Schimbare de veac 56
Prefacere 56
Subcutanat 56
Profeție 57
Fericitul Iov 58
Se seamănă lumină nouă 59
Mi bara eleh 60
Înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale
I 61
II 62
III 63
IV 64
V 65
VI 66

Exil în inimă
I 67
II 68
III 69
IV 70
V 71
VI 72
VII 73
Stare de grație 74
Abacul 75
Una dintre zilele acelea 76
Ochii mei au luat-o înainte, treji 77
Unghiuri ascuțite 78
Hermeneutică
I 79
II 79
Cuminecare 80
Prefacere 81
Răscruce 82
Reversul 83
Prescură 84
Toate vor cădea… 85
Noaptea de Moş Nicolae 86
Ca o duminică 87
Odisee 88
O potecă suficient de largă 89
Ca şi când ți-aş spune acum, privindu-te în ochi 90

Alexandru Mărchidan s-a născut la 28 ianuarie 1983, în comuna Slobozia, județul Argeș. Studii: Liceul „Zinca Golescu", Facultatea de Filosofie (Universitatea din Pitești), master la Facultatea de Filosofie (Universitatea din București). Din anul 2010 primește titlul de doctor în filosofie la Universitatea de Vest din Timișoara. În prezent este lector universitar, în cadrul Facultății de Științe Socio-Umane (UPIT), și secretar literar la Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Argeș. Membru al cenaclului „Juventus", a primit numeroase premii la concursurile de literatură. Volume: *De valpurgii nu am fost acasă* (2004) și *Ochiul lui Shiva* (2005).

